

שם מעבר לקשת: התערוכה לאקי מנפצת את האשליה

יום ראשון 17 ביוני 2012 07:00 מאת: הילה שקולניק-ברנר, עכבר העיר

האובייקטים, הצילומים המטופלים וההצבות של אלישבע לוי מציגים את האמריקנה בעליבותה

בלי הרבה מזל. לאקי
(עבודה של של אלישבע לוי)

חלל התערוכה של אלישבע לוי חשוך. זה אינו חושך דרמטי, המיועד ליצור אווירה, גם לא חושך המצריך הסתגלות מאומצת של העיניים, זה חושך של עליבות, כזה הנדמה כי אף אחד אינו נמצא במקום, שאין צורך להתאמץ ולהדליק את האור. ולכן הן ניצבות שם, העבודות של לוי, מתאמצות כל כך להרשים, אבל מכמירות בעליבותן. כמו תחרות מלכת יופי בעיירה נידחת, שבה ככל שמתאמצים יותר, רק מקצינים את הנידחות, העליבות והפריפריאליות. התערוכה של אלישבע לוי, "לאקי", מציעה את חלום האמריקנה, זה המצוי בעירות קטנות, בקצה כבישים של מאות קילומטרים, שבהם הדיינר הוא מקום הבילוי, השומקום הוא המרחב, והזוהר הוא נייר כסף מנצנץ וקרוע. הלאקי שלה ממש לא ממוזל, הוא מנסה לשכנע את עצמו שהוא חושב ככה, אבל אפילו הוא לא מאמין בשקר.

« [אלישבע לוי - לאקי](#) - לכל הפרטים

התערוכה מורכבת מאובייקטים, צילומים מטופלים והצבות היוצרים חלל המציג את האמריקנה על נופיה, תרבותה ועליבותה. התערוכה מציגה מרחב ארעי, מט לנפול, מלא באובייקטים מתקתקים לכאורה, החושפים מצג שווא של עושר, יופי ותהילה שמאחוריהם אין דבר. הם דו ממדיים, שטוחים וריקים. האובייקטים עשויים בעבודת יד נוכחת מאוד, ובכל אחד מהם יש פרקטיקה של קילוף, התפרקות או שברירות החותרת תחת הדימוי היציב והעוצמתי שהיא מנסה לשקף.

אשליה אפורה, אלישבע לוי:

(צילום: יובל חי)

מסע אל התרבות האמריקאית

מעניין לציין ראשונה עבודה המוצגת בפניה, שונה משאר העבודות אך נוגעת ברעיונות שהתערוכה כולה עוסקת בהם. "אח חשמלית" היא עבודה של בולי עץ עשויים נייר מודפס. הם מוצבים כבולים במדורה ותחתם מהבהבת נורה, המייצרת תחושת מדורה. זוהי מדורה בלב המרחב שלוי יוצרת, היא חלק מהתרבות האמריקאית, אך מיד מתבררת כפיקציה.

לוי היא אמנית מעניינת, ועיסוקה בתרבות האמריקאית מייצר אמירה אנושית כללית. אחד האובייקטים הבולטים הוא במה הנוצרת במרחב שבין מסגרת שעליה תלוי נייר כסף דק ומנצנץ, מיקרופון, גיטרה שבורה שעליה חתימות וככל שממנו משתלשלת נורת ליבון, שהיא אחד ממקורות האור העיקריים בתערוכה. כל האובייקטים עשויים מקרטון באופן שמסגיר מיד את המלאכה הידנית. על הבמה המאולתרת הזאת אפשר לדמיין בקלות הופעה של זמר רוק מזדקן. בצד יש מגזרות צילומים של דמויותיהם של ג'ון לנון וקובי פרץ נשענות על מקל. קופסת פופקורן המונחת בצד הופכת את ההופעה הפוטנציאלית למופע בידור פשוט וזול ובעיקר חובבני. אין טיפה אחת של זוהר, אלא בעיקר מאמץ וניסיון נואש שאינו צולח לגעת בקסם, בחלום.

לוי מציעה פנים שונות של התרבות האמריקאית. אחת העבודות המרשימות היא מסך גדול ורופף, עשוי נייר כסף, תלוי על מסגרת גדולה. לוי מכניסה אל הגלריה את אחד הפארקים המרשימים בארצות הברית, צובעת את השמים שלו בכתום סגול, והוא מרצד מול הצופה, מנצנץ ומתנפנף. עוצמת הטבע הופכת לקישוט מתקתק ומלאכותי. אין הוד והדר של נופים רומנטיים שהאדם מרגיש קטן לנוכח עוצמתם. זהו נוף הדומה יותר לרקע בצלמנייה, לפוסטר ארכאי, לאובייקט שעוד מעט מסירים מן המסגרת ומחליפים באחר.

פוסטר ארכאי. "לאקי" (עבודה של אלישבע לוי, צילום: יובל חי)

החיים בסרט

החלום והקסם מצויים פה בשפע, אך הם אינם אמיתיים. הדבר מתבטא במיוחד בקשת בענן שלוי שותלת בתצלומים רבים, המציגים נוף מרשים, אך למעשה הם לא פחות מלאכותיים, מכמירים ועלובים מנייר הכסף הרפוי והמקומט. פתינות הקשת מתחלפת מהר בנייר הצלופן שלוי מקלפת מעל התצלומים, זהו ממתק סכריני ותו לא. התצלום הראשון הנגלה הוא "Untitled (Lucky Landscape)", אחת העבודות הטובות ביותר בתערוכה. מדיקת ומזוקקת, מציעה את החלום ושברו בתוך שדות הצבע הקסומים של הקשת בענן. העבודה מציגה שמים צבועים צבעי פסטל, חוטי חשמל

חוצים את הקומפוזיציה ובצד ניצב עמוד גבוה, שעליו השלט "Waffle House". קשת צבעונית מפקיעה את המרחב לטובת קלישאה מושלמת, שבה בית הוופל הופך למקום נכסף, שאין לו שום דבר עם דייגרים שמנוניים באמצע שומקום. הקומפוזיציה הנהדרת של העבודה, וכך גם הטיפול המגורען ברקע ובדימוי, מייצרים מציאות אלטרנטיבית, המבוססת על כל קלישאה אפשרית בנוגע למרחבים פתוחים ואואזיס שהאדם יוצר בתוכם.

נוגה דוידסון, אוצרת התערוכה, כותבת כי "האסטרטגיה של לוי חמקמקה, שכן היא כביכול מציירת עולם שכולו מתיקות ויופי. היא כביכול מאמצת את כל מה שמגונה על ידי האדם הביקורתי האינטלקטואלי ומחבבת את האשליה שמציע החלום האמריקאי או הסרט ההוליוודי". ואכן, עבודה זו, כמו עבודות נוספות בתערוכה, מעוררת מבוכה. כזו הנובעת ממודעות, מספקנות, מעולם שקשת צבעונית היא ממש לא חלק ממנו. העמדה שנוקטת לוי מעניינת. הפתינות שלה היא קליפה, הקסם שהיא מציעה חשוף וגלוי, ואת הממתקים שהיא מחלקת – אף אחד לא רוצה לטעום.

« [אלישבע לוי - לאקי](#), עד ה-14.7. [גלריה Raw Art](#), שביל המרץ 3, בניין 8 קומה 4, תל אביב. שעות פעילות: שלישי-חמישי 12:00-18:00 שישי-שבת 11:00-14:00.